

δὲν δύναται. Ἡ δυστυχὴς τί νὰ πράξῃ, πόθεν νὰ προσκαλέσῃ βοήθειαν καὶ ποῦ νὰ τρέξῃ; Εἰς τὰ ἐξαγνίζοντα δάκρυα, εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα, εἰς τὰς δύο ταύτας ἀδελφὰς τῆς ἐπιτυχίας, εἰς τὰς συντρέφους καὶ παρηγόρους γενναίας πλὴν πασχούσης ψυχῆς. Ὑπομένει λοιπὸν τετληθότῃ θυμῷ ἐν στοναχαῖς καὶ ὀδύναις. Ὅπου ἀκούσει τὸ ὄνομα τὸ ποθητὸν προφερόμενον ἐκεῖ τρέχει, ἐκεῖ ὀρμᾷ. Ἄλλ' ἐπανακάμπτει πάλιν σιωπηλὴ καὶ κατηφὴς πλὴν πιστῇ. Πιστῇ, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς προτρέπεται εἰς γάμον νὰ ἔλθῃ, εἰ καὶ ὀργίζεται καὶ ἀσχάλλει ὁ παῖς καταστρεφόμενων τῶν κτημάτων αὐτοῦ.

. . . μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες

γῆ μασθ' ἀσχαλιάα δὲ πάϊς βίον κατεδόντων.

(Οδ. Σ. 158.)

Ἄλλ' ὁμως ἔτι θέλει κλαῦσαι ἡ Πηνελόπεια καὶ θρηνήσῃ καὶ ὑποφέρει ἕνα μᾶλλον ἑαυτὴν ἀναδείξῃ, μᾶλλον τοῦ ὀνόματος τῆς ἐναρέτου καταστῇ ἀξία καὶ μᾶλλον καταδηλώσῃ τὰ γενναῖα καὶ εὐγενῆ αὐτῆς αἰσθήματα.

III.

Ἡ πασῶν διὰ τὴν τλήμονα θλιβερωτάτῃ τῶν ἡμερῶν ἀνέτειλεν. Ὁ Τηλέμαχος ὁ υἱὸς αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειπεν ἤδη. Πλέει ἐπὶ τῆς ἡχρήσεως θαλάσσης ὑπὸ οὐρίου φερόμενος, πλέει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ πατρὸς καὶ ἡ κυανόπρωρος ναῦς τὸ πορφυροῦν διασχίζει κῶμα. Ἡ Πηνελόπη οὐδὲν γνωρίζει, διότι οὐδὲν πρὸς αὐτὴν τὸ τέκνον ἀπερχόμενον εἶπεν. Ἡ Πηνελόπη πρὸς τε τῷ τρυφερῷ συζύγῳ θέλει κλαίει ἤδη καὶ υἱὸν πολυθέλγητρον. Θέλει δείξει ὅτι εἶναι οὐ μόνον σύζυγος πιστῇ ἀλλὰ καὶ φιλόστοργος μήτηρ. Καὶ οὕτως ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ τῆς φυγῆς αὐτοῦ ἀκούσματοι καὶ τὰ γούνατα λῦτο καὶ τὸ φίλον ἦτορ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς δακρύων ἐπλήσθησαν καὶ ἡ θαλερὴ αὐτῆς φωνὴ διεκόπη. Τὸ θυμοφθόρον ἄχος κατέλαβεν αὐτὴν καὶ νὰ ὀλοφύρῃ-